

3.

JÉZUS, A MEGÍGÉRT FIÚ

Január 8., szombat délután

Az Úr angyalai megbízást kaptak, hogy látogassák meg az elbukott párt, és közöljék velük, hogy habár nem tarthatják meg szent állapotukat, édeni otthonukat – mivel megszegték a menny törvényét –, mégsem egészen reménytelen az esetük. Közölték velük, hogy Isten Fia, aki beszélgetett velük az Édenben, könyörületre indult rajtuk, amikor látta reménytelen állapotukat, és önként elvállalta a rájuk váró büntetést, hogy meghaljon értük, és az ember éljen a Krisztus engesztelő áldozatába vetett hit által, amelynek elvégzését felajánlotta értük. Jézus által megnyílt a reménység ajtaja, hogy az ember bűne ellenére sem marad teljesen Sátán uralma alatt. Az Isten Fiának érdemeibe vetett hit annyira felemelné az embert, hogy ellen tudna állni az ördög csalásainak. Próbaidőt fog kapni, amelyben a megtérés élete és Isten Fiának engesztelő áldozatában való hit által megváltást nyer az Atya törvényének áthágásából. – *A megváltás története*, 46. o.

Krisztus felvilágosította tanítványait e próféciákról, „és megmagyarázta nekik, kezdve Mózesről az összes prófétákon át, az írásokat, melyek róla szóltak” (Lk 24:27). Péter is így cselekedett, mikor prédikációiban Krisztusról szóló bizonyítékait az Ótestamentumból vette. István ugyanezt az utat járta, és így Pál is azokra a szövegekre hivatkozott, amelyek előre megjövendölték a Megváltó születését, szenvedését, halálát, feltámadását és mennybemenetelét. Mózes és a próféták ihletett bizonyítékai alapján világosan kimutatta, hogy a názáreti Jézus a Messiás; és egyszersmind bebizonyította, hogy Krisztus szólt Ádám napjai óta a pátriárkák és próféták által.

Világos és kimerítő próféciák adtak a megígért eljövételét illetően. Már Ádám ígéretet kapott, hogy jönni fog a Megváltó. A Sátán fölött kimondott ítélet – „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig

annak sarkát mardosod.” (1Móz 3:15) – ősszüleink számára a Krisztus általi megváltás ígérete volt. – *Az apostolok története*, 221–222. o.

Az angyaloknak is nehéz volt megérteni a megváltás titkát – felfogni, hogy a bűnös emberért a menny Királyának, Isten Fiának meg kell halnia. Az Ábrahámnak adott parancs, amely fia feláldozását követelte, az egész menny érdeklődését felkeltette. A mennyei lények feszülten figyelték a parancs teljesítésének minden mozzanatát. Amikor Izsák „hol van az égőáldozatra való bárány?” kérdésére Ábrahám így válaszolt: „Az Isten majd gondoskodik [...] bárányról”, amikor az angyal visszafogta az apa kezét, amely már-már megölte fiát, és Izsák helyett Isten gondoskodása folytán a kos lett az áldozat – fény derült a megváltás titkára, és az angyalok is jobban megértették azt a csodálatos tervet, amellyel az Úr gondoskodott az ember megváltásáról (1Pt 1:12). – *Pátriárkák és próféták*, 155. o.

Január 9., vasárnap

Zarándoktársaim! Még a földi élet árnyai és zűrzavarai között vagyunk. De Megváltónk nemsokára megjelenik, hogy szabadulást és nyugalmat hozzon. Lássuk meg hitben a jövő áldásait, ahogy Isten megrajzolta őket! A világ bűneiért meghalt Krisztus szélesre tárja az Éden kapuit mindazok előtt, akik benne hisznek. A harc nemsokára véget ér Jézus győzelmével. Nemsokára meglátjuk Őt, akiben örök életünk reménye összezpontosul. Ha nála leszünk, semminek tűnik majd ennek az életnek minden próbája és szenvedése. Az előbbi dolgokra „nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe”. „Ne veszítsétek el hát bizodalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert állhatatosságra van szükségünk, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret. Mert még egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.” „Izraelt megszabadítja az Úr örökké tartó szabadságra. Nem ér benneteket szegyen és gyalázat soha-soha többé.” (Ésa 65:17; Zsid 10:35–37; Ésa 45:17) – *Próféták és királyok*, 731. o.

Amikor a bűnös Krisztus erejének vonzókörébe jutva közeledik a felemelt kereszthez, és leborul az Úr előtt, megújul. Új szívet kap. Új teremtés lesz Krisztus Jézusban. A szentség nem kíván ennél többet. Isten maga igazítja meg azt, „aki a Jézus hitéből való”. „Akiket pedig

megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (Róm 3:26; 8:30) A bűn nagyon megalázza és mélyre taszítja az embert, de ott nagyobb lesz az a dicsőség és felmagasztalás, ahová a megváltó szeretet emeli. Emberi lények, akik igyekeznek átalakulni Isten képmására, a menny tárházából olyan csodálatos erőt kapnak, amellyel magasabbra jutnak, mint a soha el nem bukott angyalok. – *Krisztus példázatai*, 162. o.

Ígéreteiben és figyelmeztetéseiben Jézus engem tart szem előtt. Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha én hiszek benne, el ne vesszek, hanem örök életem legyen. Az Isten Igéjében feljegyzett tapasztalatok az enyéim. Enyém az ima és az ígéret, a parancs és a figyelmeztetés. „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értettem.” (Gal 2:20) Amint a hit így elfogadja és magába szívja az igazság alapelveit, azok a személyiség részévé és éltető erővé válnak. A lélek által befogadott isteni Ige formálja a gondolatokat, indítja el a jellemfejlődést.

Ha hitszemünket szilárdan Jézusra szegezzük, megerősödünk. Isten a legdrágább kijelentésekkel fogja megajándékozni éhező, szomjazó népét. Krisztust személyes Megváltónak ismerik meg. Amikor Igéjével táplálkoznak, rájönnek, hogy az lélek és élet. Az Ige lerombolja a természetes, földi természetet, és új életet ad Krisztus Jézusban. A Szentlélek Vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmének átalakító ereje által Isten képmása formálódik a tanítványban: új teremtés lesz. – *Jézus élete*, 390–391. o.

Január 10., hétfő

A Szentírás világosan jelzi, milyen kapcsolat van Isten és Krisztus között, és éppen ilyen világosan mutatja be személyiségüket és egyéniségüket. (...)

János evangéliumának 17. fejezete – az Üdvözítőnek a tanítványaiért mondott imája – bemutatja az Atya és a Fiú személyiségét, valamint a köztük levő egységet. „Nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek

legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17:20–21)

A Krisztus és tanítványai közti egység egyiküket sem fosztja meg az egyéniségétől. Egyek a szándékukban, érzésben, jellemben, de nem személyükben. Krisztus ugyanígy egy az Atyával. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 421–422. o.

Mivel az Úr szeretete indít megtérésre, Sátán eltökélt szándéka elérni, hogy az emberek ne figyeljenek fel Istennek egyszülött Fia feláldozásában megnyilvánuló szeretetére. Milyen eredménnyel fogjuk tudni bemutatni a világnak az Atya mély és értékes szeretetét? Egyedül akkor járhatunk sikerrel, ha képviselni tudjuk, hogy olyan „nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk” (1Jn 3:1). Szóljunk így a bűnöshöz: „Íme, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) Ha Jézust az Atya képviselőjeként mutatjuk be, akkor tüntethetjük el azt az árnyat, amit Sátán azért vet ösvényünkre, hogy ne ismerjük fel Isten – Krisztusban megnyilvánuló – kimondhatatlan szeretetét és kegyelmét. Tekintsetek fel a Kálvária keresztségére, mely mennyei Atyánk mérhetetlen kegyelmének és korlátlan szeretetének mindenkori bizonyítéka. – *Szemelvények*, I. köt., 156. o.

Isten országában nincs részrehajlás. Ott nem lehet állást, rangot kiérdemelni, kiosztásuk azonban mégsem önkényes. A jellem jutalma. A korona és a trón az elért magaslatok jelképei, önmagunk felett aratott győzelmeink jelvényei az Úr Jézus Krisztus kegyelme által.

Csak sokkal később, miután a János szenvedéseiben való közösség által eggyé vált vele, nyilatkoztatta ki az Úr Jézus, hogy milyen feltétel mellett lehet trónjához közeledni. Ő mondta: „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem, és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszékében.” (Jel 3:21) Az áll legközelebb Krisztushoz, aki legtöbbet merített önfeláldozó szeretetéből. „A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt.” (1Kor 13:4–5) Szeretet, amely a tanítványokat Urukhoz hasonlóan arra indítja, hogy embertársaik megmentéséért mindent feláldozzanak; hogy ezért éljenek, dolgozzanak és halálig síkra szálljanak. – *Az apostolok története*, 543. o.

Január 11., kedd

Az Úr Jézus Krisztus, Isten szent Fia öröktől fogva különálló személyként létezett, mégis egy volt az Atyával. Ő volt a menny túláradó dicsősége, a mennyei lények parancsnoka, joggal illette meg az angyalok imádó hódolata, és nem jelentette az Isten megrablását. „Az Úr az Ő útjának kezdetéül szerzett engem – jelenti ki – az Ő munkái előtt régen. Örök időktől fogva felkenettem, kezdettől, a föld kezdetétől fogva. Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem; még mikor semmi források, vízzel teljesek nem voltak. Minekelőtte a hegyek leülepedtek volna, a halmoknak előtte születtem. Mikor még nem csinálta a földet és a mezőket és a világ porának kezdetét. Mikor készítette az eget, ott voltam; mikor felvetette a mélységek színén a kerekéget.” (Péld 8:22–27)

Világosság és dicsőség veszi körül azt az igazságot, mely szerint Krisztus a világ alapítása óta egy volt az Atyával. A sötét helyen fénylő világosságot isteni, eredeti világosság teszi ragyogóvá. Ez a már önmagában is végtelenül titkos igazság más titkos és egyébként megmagyarázhatatlan igazságokat tesz érthetővé, miközben a világosság védelme veszi körül – megközelíthetetlen és felfoghatatlan. – *Szemelvények*, I. köt., 247–248. o.

A megváltó szeretet áldásait Üdvözítőnk az értékes igazgyöngyöz hasonlította. Tanítását azzal a kereskedővel szemléltette, aki igazgyöngyök után kutatott, és amikor talált egyet, „elment, és mindenét eladván, amije volt, megvette azt”. Az értékes igazgyöngy: Krisztus. Magába gyűjti az Atya minden dicsőségét, az istenség teljességét. Ő az Atya dicsőségének visszatükröződése, valóságának képmása. A Fiú jellemében mutatkozik meg Isten tulajdonságainak szépsége. A Szentírás minden egyes lapja Krisztus fényét sugározza. Az Ő igaz lény hibátlan, makulátlan, mint a fehér, tiszta igazgyöngy. Az Úr nagy és drága ajándékát ember nem teheti tökéletesebbé. Nincs szépséghibája. Krisztusban van „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve”. Ő „bölcsességül lett nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltáságul” (Kol 2:3; 1Kor 1:30). Krisztusban az ember megtalálja mindazt, amire a jelen és az eljövendő élethez szüksége van. Megváltónk a nagy értékű igazgyöngy. Hozzá mérten minden mást „kár”-nak ítélnünk. – *Krisztus példázatai*, 115. o.

Január 12., szerda

Miközben Isten Szava beszél Jézusról, aki emberi testben élt e földön, határozottan szól a földi születése előtti létéről is. Az Ige isteni személyként létezett az Atya mellett. Az örökkévalóságtól kezdve Ő volt a szövetség közbenjárója, akiben a föld minden nemzetei – zsidók és pogányok egyaránt – megáldatnak, amennyiben elfogadják Őt. „Az Ige volt az Istennél, és Isten volt az Ige.” (Jn 1:1) Az emberek, de már az angyalok teremtése előtt is az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

A világ általa lett, „és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3). Ha Krisztus teremtett mindent, akkor léteznie kellett a teremtett dolgok megléte előtt. Az erre vonatkozó szavak oly határozottak, hogy senkinek sem kell kétségben maradnia felőlük. Jézus Istentől volt a szó legkomolyabb értelmében. Az örökkévalóság óta Istennel volt – minde- nek fölötti, örökké áldott Isten. – *Szemelvények*, I. köt., 247. o.

Krisztusban egyesül az isteni és az emberi – az Alkotó és a teremtmény. Isten természete, akinek törvényét megszegették, és Ádámnak, a törvényszegőnek természete Jézusban találkozott – Isten Fiában és ember fiában. Miután vérével megfizette a váltságdíjat átmenve az emberi életen, az emberért szembeszállt a kísértéssel, és legyőzte. Bár büntelen volt, mégis Ő vitte a bűn szegyenét, terhét és büntudatát. Ezzel az ember Szószólója és Közbenjárója lett. Milyen bátorító ez a megkísértett, küzdő lélek és egyúttal a figyelő mindenség számára, hogy Krisztus lesz a könyörületes és hű Főpap. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 926. o.

Nem lehet teljesen megérteni az emberi test működését, amely a legnagyobb koponyát is zavarba ejtő titkokat rejt magában. Nem azért ver a pulzus, és követi egyik lélegzetvétel a másikat, mert egy valamikor elindított gépezet folytatja munkáját. Istenben élünk, mozgunk és vagyunk. Az élő szervezetben dobogó szívet, a lüktető pulzust, az összes idegszálát és izmot a mindig jelenlevő Isten hatalma tartja rendszerben és működésben.

A Biblia tanúsítja, hogy az Úr a magasságban – szent helyén – van, de nem tétlenül, hallgatagon és magányosan, hanem tízezerszer tízezer és ezerszer ezer szent lény veszi körül. Mind az Ő parancsára várnak. E hívívőkön keresztül eleven kapcsolatot tart fenn birodalmának min-

den részével. Lelke által mindenütt jelen van. Lelke és az angyalok által szolgál az emberek fiainak.

A nyugtalan föld felett trónol az Úr; isteni tekintete előtt minden nyitva van, és a felséges és békés örökkévalóságból a legjobb belátása szerint kormányoz. – *A nagy Orvos lányomán*, 417. o.

Január 13., csütörtök

Amikor Krisztus a keresztsége után meghajtotta fejét a Jordán partján, az egek megnyíltak, és a Szentlélek tiszta aranyhoz hasonló galamb formájában ráereszkedett, majd körülvette dicsőségével. Ekkor Isten szava így szólt a magasságos mennyből: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben gyönyörködöm.” (Mt 3:17) Krisztusnak az emberért mondott imája megnyitotta a menny kapuit, és az Atya elfogadta a bukott faj érdekében mondott könyörgést. Jézus mint helyettesünk és kezesünk mondta el imáját, amelynek következtében a szeretett Fiú érdemei által az emberi család utat találhat az Atyához. (...)

Amit Isten Jézusnak a Jordánnál mondott... az az egész emberiséghez szól. Isten Jézushoz mint képviselőnkhez szól. Nem dob el minket a bűnünkkel, gyengeségünkkel, mint értéktelent... A Krisztuson megnyugodott dicsőség Isten irántunk való szeretetének záloga. Ez beszél nekünk az ima erejéről, hogy miképp juthat hangunk az Úr füléhez, és hogy találnak kéréseink meghallgatásra a mennyei udvarban... A megnyílt kapukon át Megváltónk fejére hulló fény ránk is árad, ha imádkozunk, hogy ellen tudjunk állni a kísértésnek. A hang, amely Jézushoz szól, minden hívő léleknek mondja: „Ez amaz én szerelmes gyermekem, akiben én gyönyörködöm.” (...) Megváltónk olyan utat nyitott meg, amelyen a legbűnösebb, legszegényebb, legelnyomottabb és legmegvetettebb ember is az Atyához mehet. Mindenki otthonra lelhet az égi hajlékokban, amelyeket Jézus készít. – *Isten csodálatos kegyelme*, 83. o.

Fiának személyében Isten örökbefogadta az emberi természetet, és a legmagasabbra, a mennybe helyezte. Az „embernek Fia” az, akivel megosztja a világmindenség trónját. Az „embernek Fia” az, akit „csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének” (Ésa 9:6) hívnak. A VAGYOK az összekötő kapocs Isten és az emberiség között, és kezével mindkettőt átfogja. Ő, aki „szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott” (Zsid 7:26), nem szé-

gyell minket testvéreinek nevezni (lásd: Zsid 2:11). Krisztusban egysül a földi és a mennyei család. A megdicsőült Krisztus a mi testvérünk. Az emberiség magába zárja a mennyet, a végtelen Szeretet pedig keblére öleli az emberiséget. – *Jézus élete*, 25. o.

Isten Fia azokért halt meg, akik nem formálhattak jogot szeretetére. Értünk szenvedett el mindent, amit Sátán az útjába hozott.

Csodálatos, majdnem túl csodálatos az emberi megértés számára a Megváltó értünk hozott áldozata, melyet a múltban a szentélyszolgálat áldozatai vetítettek előre. Nagy szükség volt erre az áldozatra. Szívünk meglágyul, amikor felismerjük, hogy Krisztusnak a mi örök jólétünk biztosítása érdekében kellett szenvednie. Jézus elkötelezte magát arra, hogy véghez viszi teljes megváltásunkat, és oly módon, hogy közben eleget tegyen Isten igazságának, és hogy összhangban legyen az Ő törvényének dicső szentségével.

Az Atya egyszülött Fián kívül senki nem ajánlhatott fel olyan áldozatot, mely mindazok megtisztítására alkalmas lett volna, akik – bármilyen bűnösök és szentségtelenek is – engesztelő áldozatként fogadják el a Megváltót, és engedelmeskednek a mennyei törvénynek. Semmi más nem állíthatta vissza az embert Isten pártfogásába. – *Szemelvények*, I. köt., 309. o.